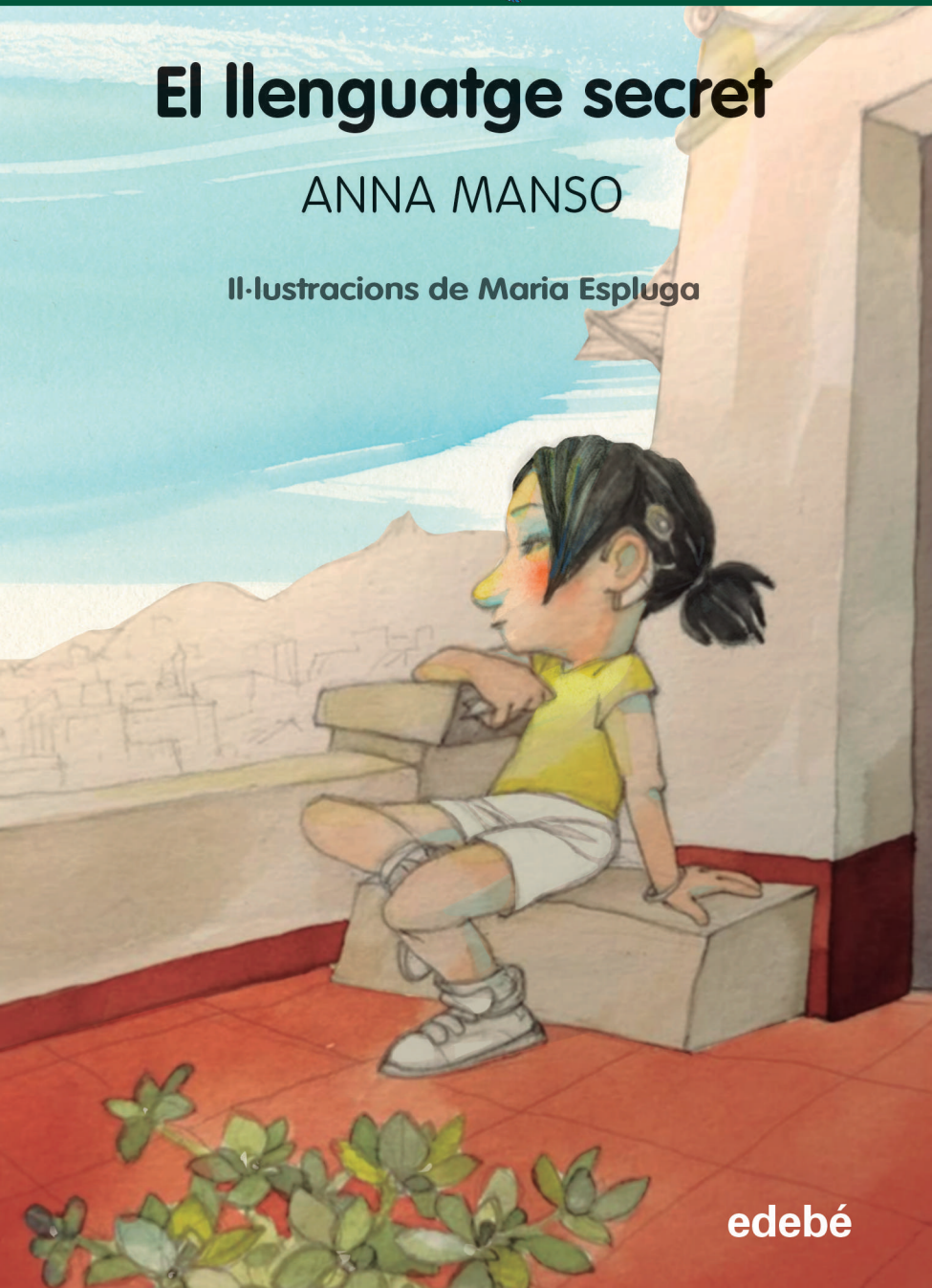

El llenguatge secret

ANNA MANSO

Il·lustracions de Maria Espluga

El llenguatge secret

ANNA MANSO

El llenguatge secret

Il·lustracions de Maria Espluga

edebé

© Anna Manso, 2021
Drets negociats a través d'Ute Körner Literary Agent
© Il·lustracions: Maria Espluga, 2021

© Ed. Cat.: Edebé, 2021
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41
contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte
Editora de Literatura Infantil: Elisenda Vergés-Bo
Disseny de la col·lecció: Book & Look

1a edició, setembre 2021

ISBN: 978-84-683-5360-9
Dipòsit legal: B. 7127-2021
Imprès a Espanya
Printed in Spain
EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Per a la Jana E., la valenta, la de gran cor.

*Per a la Tere, la meva mare. La memòria és fràgil.
L'amor és indestructible.*

*Per a l'Assun, que em va descobrir la seva terra,
el Matarranya.*

Índex

Capítol u	9
Capítol dos	23
Capítol tres.....	37
Capítol quatre.....	49
Capítol cinc	63
Capítol sis.....	77
Capítol set.....	87
Capítol vuit.....	99
Capítol nou.....	113
Capítol deu.....	129
Capítol onze.....	139
Capítol dotze.....	153
Capítol tretze	165
Capítol catorze	183

Capítol u

Diu en que fer-se gran vol dir deixar de creure en la màgia, i no és veritat. Tinc gairebé onze anys i fa poc que, gràcies a la màgia, he pogut entendre el llenguatge dels animals.

Fins ara sempre m'havia interessat més la tecnologia que la màgia. I és normal, perquè soc una nena cíborg.

Vaig néixer sorda, però sorda sorda, tant que no hauria sentit l'explosió d'un volcà ni que hagués estat dins del cràter. Quan era petita, em van operar dues vegades, una per a cada orella, i em van instal·lar xips i cables. Després de les operacions i amb l'ajuda de dos petits aparells que duc rere l'orella, els implants, hi sento i vaig aprendre a parlar. Encara que hi ha alguna cosa que em costa una mica, com ara estudiar idiomes (tot i que ho puc fer

i trec bones notes d'anglès) o comprendre algunes paraules o frases, que m'han de repetir perquè no les he sentit bé, faig vida normal. Quan els pares em senten que dic la paraula *cíborg*, s'enfaden i em responen que no parlo amb exactitud, però jo penso que sí, perquè, si porto xips al cap, vol dir que ho soc. A mi m'agrada dir-ho i veure com la gent dissimula la sorpresa i posa aquella cara com si s'haguessin ennuogat amb un xiclet i provessin d'empassar-se'l gola avall. Tothom menys la senyora Antònia, la nostra veïna de replà, que té noranta anys. Ella sempre ha parlat amb normalitat dels meus implants, com si fossin els bràquets amb què va ferrada mitja escola. La meva família també, esclar, però la meva família no compta. I ara també la Selma, la meva primera millor amiga. A ella no li importa que sigui sorda ni que tingui nom de persona gran.

Em dic Maria Teresa, i al principi no estava gaire segura que m'agradés el meu nom. El trobava estrany i passat de moda; *vintage*,

com diu la Carla, la meva cosina. Fins que el meu padrí Alfred, que du un nom igual d'antic que el meu i que s'ha llegit més de cinc mil llibres, em va dir que els nostres noms estan en perill d'extinció i que les nenes com jo tenim una missió: salvar-los.

La mare diu que el meu nom és molt pràctic. Que, quan era petita i em perdia de vista en un centre comercial o a la platja, només calia que fumés un esgarip: «Maria Teresaaaa!» Així, amb moltes *as*, tantes que el xisclé durava uns trenta segons, i amb una veu que gairebé tenia el poder de paralitzar-me. Jo, llavors, la sentia, i sabia que em cridava a mi. Perquè era l'única Maria Teresa en tres-cents quilòmetres al voltant.

El pare també deia que és molt pràctic, perquè fins l'any passat ell era l'encarregat de marcar-me tota la roba i ho feia amb retoladors permanents, encara que fos una mica *cutre*. Deia que enganxar una etiqueta adhesiva amb la planxa era massa feina, i se socarimava els dits i que, a més, només calia que

escrivís el meu nom, «Maria Teresa», perquè soc l'única nena que es diu així de tota l'escola. I de tot el planeta, gairebé.

La tarda que va començar tot no vaig pensar ni en el nom, ni en els implants, ni en res que no fos el que m'acabaven de dir els pares: no podria marxar de cap de setmana amb la Selma, ni anar d'acampada amb la furgoneta del seu pare i dormir a la muntanya, ni pixar entre els pins, ni sopar rotllets de salmó, ni aprendre a distingir els ocells (perquè el Nils, el pare de la Selma, se sap tots els ocells de Suècia, que és d'on és ell, i també els de Catalunya, que alguns són iguals i d'altres no).

En lloc del cap de setmana amb la Selma i el Nils, em tocava anar al dinar d'aniversari de l'avi Lluís, amb els meus dos germans petits, els cosins petits i els cosins grans. No tinc cap germà, ni cap cosí de la meua edat, i les reunions familiars són un avorriment. L'aniversari s'havia de celebrar la setmana entrant, i ja me n'havia fet a la idea. Hi aniria, m'avorriria i aniversari de l'avi acabat. Però per culpa d'un

dels meus cosins grans, que tenia un viatge de feina importantíssim, havien avançat la festa d'aniversari de l'avi i jo m'havia d'aguantar. Ho vaig trobar horrible. Feia setmanes que parlàvem amb la Selma d'aquesta sortida. El seu pare és pilot d'avió i s'està poc a Barcelona; però, quan hi és, s'endú la Selma amb la furgoneta i fan moltes excursions. Els pares de la Selma estan divorciats, i ella s'està amb tots dos, ara amb l'un, ara amb l'altra. I no té germans. Ni grans, ni petits. Ja ho sé, que no ho hauria de desitjar, perquè diuen que el divorci és un fàstic i que tenir germans és una sort, però aquell dia la vida de la Selma em va semblar meravellosa. No com la meua.

Per això quan els pares em van dir que ni parlar-ne, de furgoneta, de la Selma i del Nils, va ser com si tingués una bomba dins el cap a punt d'explotar, i perquè no reventés vaig dir el primer que se'm va acudir:

—Ara torno!

Vaig sortir de casa i vaig fer petar la porta com si fos un tro, de tan enfadada que estava.

Un cop fora, em vaig quedar palplantada al replà sense saber on anar. I vaig notar que els ulls se'm convertien en dues aixetes, i vaig pujar d'esma els esglaons, vaig seure al replà de dalt, que és l'últim, on hi ha la porta del terrat, que sempre està tancada amb clau, i vaig començar a sanglotar sense fer soroll. O ho vaig intentar, però devia fer-ne, perquè la senyora Antònia em va sentir quan va sortir de l'ascensor. En comptes d'entrar a casa seva, va pujar els esglaons a poc a poc (perquè té noranta anys, però els puja, perquè és prime-ta i lleugera com una ploma), i em va trobar.

—Què hi fas, aquí, moixoneta tendra?

Potser va ser perquè la senyora Antònia em va agafar per sorpresa o potser perquè em va dir allò tan estrany, o perquè sempre m'ha caigut bé, o perquè estava molt més que trista, el cas és que li vaig deixar anar tot el que em passava. Ella em va allargar la mà perquè m'hi agafés.

—Au, vine. Aquí no és lloc per parlar. Ja soc gran i necessito descansar.

Em vaig aixecar i la vaig seguir escales avall, li notava la mà calenta, amb la pell suau com la seda i els ossos fins com els dels ocells que estudia el pare de la Selma. I per primer cop a la vida em va dir d'entrar a casa seva. Ens vam instal·lar al menjador i em va convidar a berenar cireres. Jo me les anava menjant i mirava al voltant amb curiositat. Per tot arreu hi havia fotos seves amb el fill i els nets, i amb la Daisy, la senyora que la cuida i que s'està amb ella fins després de dinar. Jo els conec a tots de dir-los hola i adeu, encara que fins aquell dia no havia entrat al seu pis. Però estava tan trista que no vaig pensar-hi gaire. S'hi estava tan bé, allà, s'hi flairava una olor tan bona de colònia d'espígol, que em vaig relaxar i li vaig confessar que tenia enveja de la vida de la Selma. Ella no em va renyar. Tot el contrari. Semblava molt preocupada per mi.

—I com és que estàs tan disgustada? Ja ho entenc, que és una murga haver d'anar amb la família en lloc d'anar amb aquesta amiga. Però podreu fer la sortida un altre dia.

Quan l'hi vaig voler explicar, no vaig poder. Aquest cop els ulls se'm van quedar secs, amb les aixetes tancades, i la gola semblava un congelador ple amb les paraules glaçades a dins. La senyora Antònia em va tornar a agafar la mà, que continuava calenta com una galeta acabada de fer, i a poc a poc el gel es va desfer. Amb un fil de veu, li vaig dir el que em passava:

—M'ha costat molt tenir una amiga com la Selma. Una amiga de debò. No una amiga per jugar o per fer treballs. Vull dir una amiga que et convidi a casa i amb qui ens expliquem secrets.

—I els altres nens i nenes?

Em vaig encongir d'espatlles. I li vaig explicar que als altres nens i nenes els caic bé, però que no em conviden mai a quedar-me a dormir, només a berenar de tant en tant. Potser perquè soc tímida. O perquè de vegades m'han de repetir el que diuen perquè no ho he sentit bé, i se'ls fa pesat. O potser perquè els preocupa que pugui perdre els implants,

que valen una fortuna, i ells, o potser els seus pares, no es volen arriscar. O ves a saber. En canvi, la Selma no. La Selma i la seva mare, la Natàlia, de seguida em van dir d'anar a casa seva, i alguna vegada m'hi he quedat a dormir. I el Nils em va prometre que em portaria amb la furgoneta amunt i avall. La Selma no fa gaire que és a l'escola, perquè es va mudar de casa. Va arribar fa tres mesos i ens vam fer amigues així que la van seure amb mi a la mateixa taula. I per una vegada a la vida que tenia un pla increïble, fantàstic, especial, un pla amb la meva primera millor amiga, el pla s'havia espatllat.

La senyora Antònia no va dir res mentre jo li explicava tot el que em coïa per dins. Tot d'una va començar a riure baixet i els cabells blancs i rinxolats se li van moure com si tinguessin pessigolles.

—Ah, doncs hauràs de matinar.

—Què vol dir?

—No ho saps? Ai, senyor, sí que ets una moixoneta molt tendra.

—Què és una moixoneta?

—Un pardalet. És com els diem al meu poble. I, si vols, ara t'explico què has de fer.

I el que em va dir em va deixar amb la boca oberta. De fet, vaig pensar que estava guillada, que em deia una ximpleria de senyora vella que perd el cap, i li vaig seguir la veta.

—No saps què passa de tant en tant al cel de Barcelona?

—No...

—Hi ha matinades que el sol surt i la lluna encara no se n'ha anat. Llavors s'obre una escletxa per a la màgia, i pots demanar un desig.

—I es compleix?

—De vegades sí, de vegades no. Però s'ha d'intentar, no trobes?

—Puc demanar no ser sorda?

—No. En temes de salut, és millor confiar en la ciència. I tampoc pots demanar que t'estimi algú altre. La gent ha de fer el que vol, en l'amor i les amistats. Però pots demanar que passin coses. Pensa quina vols que et passi, i ja m'ho explicaràs.

Ho tenia claríssim. Volia marxar de cap de setmana amb la Selma i el Nils, però tot allò que em deia la senyora Antònia no tenia ni cap ni peus. De sobte, l'escena em va semblar estranyíssima. Què hi feia, allà, explicant la vida a la meva veïna de noranta anys? No havíem parlat gaire fins llavors, només al replà, a la porteria o a l'ascensor. I sí, ens quèiem bé i ens agradàvem; jo la trobava maca, trempada i diferent, encara que semblava una senyora gran com totes les altres. Només que els ulls li brillaven com la lluna i, quan somreïa, el cor t'escalfava com el sol. I ara, com si m'hagués pogut llegir el pensament, em sortia amb la lluna i el sol i bestieses d'encanteris de matinada. «Quin disbarat», em vaig dir.

Vaig acomiadar-me de la senyora Antònia i vaig tornar a casa. Els pares no em van preguntar on havia estat ni van dir-me res de la cara d'haver plorat, però a l'hora de sopar van manar al Tomàs i a la Neus, els meus dos germans petits, de set i cinc anys, que paressin de burxar-me i em deixessin en pau.

Quan em vaig ficar al llit, vaig tornar a pensar en el que m'havia explicat la senyora Antònia i en les ganes que tenia de marxar amb la Selma. Jo no hi creia, en la màgia, però estava tan desesperada que vaig decidir que em posaria el despertador ben d'hora ben d'hora, i que ho provaria.